

telser i år og 9,5 mia. kr. til næste år? Er det udtryk for en ansvarlig økonomisk politik? Jeg tror sådan set, at borgerne godt vil have en lidt mere redegørelse af regeringen for, hvorfor man bare lader stå til, hvorfor man lukker øjnene. Hvorfor har regeringen ikke i tide sat ind for at sikre en rekrutteringstilgang til lige netop de områder, hvor der er størst behov, og hvor den arbejdskraft, som vi har, er mest uundværlig, nemlig i ældresektoren og sundhedssektoren?

Kl. 13:11

Hvorfor er der ingen svar, hverken i regeringspartiet Venstres ordførerindlæg her fra talerstolen eller i finanslovaftalen? Vi kan jo håbe på, at finansministeren i sine afsluttende bemærkninger vil løfte et eller andet slør for, hvad regeringen agter at gøre. Man kan i hvert fald ikke bare lade stå til.

Vi ved, at vi er i en situation, hvor det lønssystem, der benyttes i den offentlige sektor, er skruet sammen på en sådan måde, at typiske kvindefag typisk også er lavere lønnet end mandefag. Regeringen har haft alle muligheder for at rette op på det; vi har foreslået en ligelønskommission – vi har gjort det tidligere, og vi har gentaget det nu. Hvorfor? Jo, fordi vi sådan set mener, at der er et behov for én gang for alle få løst de grundlæggende problemer, der er i lønstrukturen i den offentlige sektor. Og hvorfor ønsker vi det? Det gør vi, fordi den offentlige sektor er sat i verden for at varetage borgernes interesser – sørge for, at børnene får en ordentlig pleje, omsorg og opvækst, og at de ældre og syge også får en ordentlig pleje og omsorg. Og hvordan sikrer vi så arbejdskraften? Ja, det må vi da gøre på en måde, så det også bliver attraktivt at være ansat i den offentlige sektor.

Det er jo forudsætningen for, at hele velfærdssamfundets fundament fungerer. Og hvorfor skal det fungere ordentligt? Det skal det både af hensyn til børnene, de ældre og de syge, men så sandelig da også af hensyn til dansk erhvervsliv, sådan at man kan aflevere sine børn i tryk forvisning om, at de får en ordentlig omsorg og god og sund kost, sådan at forældrene kan passe deres arbejde og bidrage til samfundets ve og vel.

Derfor mener jeg faktisk, at det, vi ser nu, er, at regeringen, på trods af at vi har redet på et fint internationalt økonomisk opsving, og at regeringen har været besmykket med held af de internationale konjunkturer, faktisk gør temmelig meget for at få det til at tilte.

Man må håbe på, at de internationale konjunkturer vil være varsomme, nøjsomme og milde i forbindelse med den afmatning, vi ser, men kommer der en afmatning, så er regeringen fuldstændig fortabt, for den har ingen instrumenter at tage fat i, bortset fra fortsatte nedskæringer i den offentlige sektor, og det har jeg alligevel ikke hørt nogen fra hverken regeringspartierne eller fra det faste støtteparti, Dansk Folkeparti, advokere for. Men det bliver konklusionen.

Derfor mener jeg sådan set om det, vi har set her med finanslovdspillet, finanslovaftalen, at der er en himmelråbende forskel på at lempe skattelettelser ud og øge det offentlige forbrug i en tid, hvor den offentlige sektor har så store behov, både med hensyn til arbejdskraften og med hensyn til hele bygningsmassen.

Det fundament, som velfærdssamfundet hviler på, ud over den pleje og omsorg, vi skal give børn, ældre og syge, er bygningerne. Vi kan da ikke være bekendt at have en folkeskole, som i den grad bliver slidt ned, og at der ikke er råd til at sørge for at få bygningsmassen renoveret og skaffe tidssvarende lokaler, og det samme gælder for den sags skyld for ældreboliger og plejcentre.

Der er store behov i den offentlige sektor, hvis man skal få velfærdssamfundet til at fungere, og alligevel har regeringen og Dansk Folkeparti fundet det mere betimeligt at sige: Skal vi ikke give de bedst stillede i samfundet nogle flere skattelettelser? Den form for prioritering er ganske enkelt uansvarlig, og derfor vil man også se, at det er ganske få aftaler, SF er med i i forbindelse med finansloven. Det er ikke af ulyst – vi har sådan set prøvet at komme med på alle områder, både med hensyn til jobplanen, hvor vi ikke kom til reelle forhandlinger, og i forbindelse med kriminalforsorgen, hvor finansieringen blev skruet sådan sammen, at hele oppositionen blev squeezeet fra, og sådan kan man nævne det ene eksempel efter det andet.

Regeringen og Dansk Folkeparti har haft en klar linje, og det synes jeg da er ærlig snak, for så kan man også få skilt tingene ad, nemlig: Hvor fører den nuværende politik os hen, og hvad er det, oppositionen kan gøre samlet? Og der vil jeg gerne kvittere Socialdemokraternes ordfører, hr. Morten Bødskov, for det indlæg, han kom med. Det var godt, det var konstruktivt, det var fremadrettet, det viste vilje til at løfte de store udfordringer, velfærdssamfundet står over for, og jeg vil gerne på SF's vegne kvittere og sige, at